

Sygn. akt II Ca 719/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras SSR del. Katarzyna Michalak-Łabeńska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2018r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku B. N. (1)

o uchylenie postanowienia Sądu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Krotoszynie

z dnia 8 września 2017r. sygn. akt III RNs 94/16

postanawia:

1. oddalić apelację,
2. przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kaliszu na rzecz adwokata J. W. kwotę 120 zł powiększoną o 23 % podatek od towarów i usług tytułem opłacenia kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSR del. Katarzyna Michalak-Łabeńska

Dnia 26 czerwca 2018 roku

II Ca 719/17

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 07 listopada 2016r. wnioskodawca B. N. (1) wniósł o zmianę orzeczenia w przedmiocie umieszczenia go w Domu Pomocy Społecznej bez jego zgody. W uzasadnieniu wniosku podał, iż chce opuścić (...) ponieważ nie ma żadnych stanów chorobowych, nie ma halucynacji, ani urojeń. Wskazał, iż chciałby się ubiegać o przydział mieszkania socjalnego.

Sąd Rejonowy w Krotoszynie postanowieniem z dnia 8 września 2017 r. oddalił wniosek i orzekł o kosztach postępowania.

Ustalił, że postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Żaganiu stwierdził istnienie podstaw do umieszczenia wnioskodawcy B. N. (1) w domu pomocy społecznej bez jego zgody i zezwolił (...) w Ż. na umieszczenie w/w domu pomocy społecznej dla osób przewlekle chorych psychicznie. W dacie wydania powyższego orzeczenia wnioskodawca była osobą chorą psychicznie, chorował na schizofrenię, psychozę. Mieszkał samotnie w zrujnowanym mieszkaniu. Nie miał żadnych członków rodziny, którzy mogliby mu pomóc w codziennym funkcjonowaniu. B. N. (1) nie był zdolny do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych. Poprzez swoje działania stwarzał zagrożenie dla swojego życia i zdrowia. Nie dbał o higienę osobistą, nie wykonywał podstawowych zabiegów higienicznych, własne fekalia wyrzucał na ulicę obok sąsiadów. Wnioskodawca stwarzał swoim zachowaniem zagrożenie dla innych osób, był agresywny, wulgarny, nie potrafił nawiązać z innymi osobami żadnego konstruktywnego kontaktu, wszelkie działania innych osób mające na celu niesienie mu pomocy traktował jako atak agresji. Wnioskodawca nachodził różne instytucje i pracujący w nich personel, który czuł się zagrożony. B. N. (1) wielokrotnie, w tamtym czasie, był kierowany na leczenie psychiatryczne, które przynosiło jednakże tylko krótkotrwałą poprawę jego stanu zdrowia, albowiem uczestnik nie zażywał na bieżąco leków przepisywanych przez psychiatrę.

(dowód : opinia psychiatryczna – k. 3 akt III RNs 129/13 SR w Żaganiu, skierowanie do szpitala - k. 5-6 akt III RNs 129/13 SR w Żaganiu, karta informacyjna – k. 7, protokół – k. 13-13v akt III RNs 129/13 SR w Żaganiu)

Wnioskodawca B. N. (1) od dnia 16 maja 2013r. przebywa w Domu Pomocy Społecznej w B.. Obecnie ma 57 lata, jest kawalerem, nie ma dzieci. Choruje na schizofrenię, na terenie (...) pozostaje pod stałą kontrolą lekarza psychiatry i zażywa regularnie leki. B. N. (2) na terenie (...) w B. funkcjonuje prawidłowo, jest pozytywnie postrzegany przez środowisko, chętnie nawiązuje kontakty z innymi ludźmi. Wnioskodawca jest osobą sprawną fizycznie, potrafi wykonywać czynności samoobsługowe. B. N. (1) jest rencistą, otrzymuje świadczenie rentowe w wysokości 967,80zł. Nie posiada on mieszkania, do którego – w razie opuszczenia (...) mógłby wrócić. Wnioskodawca nie ma żadnej rodziny, która pomogłaby mu pomóc w życiu codziennym. Podczas pobytu w (...) utrzymuje jedynie stały kontakt telefoniczny z A. Ś., która dwukrotnie go odwiedziła. Wnioskodawca twierdzi, że nie potrzebuje żadnej pomocy. Złożył on wniosek o przydział lokalu mieszkalnego.

(dowód : wywiad środowiskowy – k. 7-8, przesłuchanie wnioskodawcy B. N. (1) – k. 9-9v)

B. N. (1), mimo ustabilizowania stanu zdrowia psychicznego, nadal nie jest zdolny do samodzielnego życia i funkcjonowania. Nie rozumie on bowiem istoty swojej choroby i nie docierają do niego racjonalne argumenty co do jego sytuacji, nie potrafi on jej obiektywnie ocenić. Nie ma on przy tym możliwości korzystania z opieki innych osób, której na stałe potrzebuje.

(dowód : opinia sądowno-psychiatryczna – 17-21)

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o wyżej wymienione dokumenty oraz w oparciu o zeznania wnioskodawcy.

Zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz.U. nr 111, poz. 535 ze zmianami) osoba przyjęta do domu pomocy społecznej w trybie art. 39, jej przedstawiciel ustawowy, małżonek, krewni w linii prostej, rodzeństwo oraz osoba sprawująca nad nią faktyczną opiekę - mogą występować do sądu opiekuńczego o zmianę orzeczenia o przyjęciu do domu pomocy społecznej. Powołany przepis stwarza możliwość domagania się zmiany orzeczenia, które na skutek zmiany okoliczności podlega skorygowaniu przez ustalenie braku podstaw do dalszego pobytu w domu pomocy społecznej, osoby której wspomniane orzeczenie dotyczy.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego wnioskodawca choruje na schizofrenię paranoidalną. Stwierdzona u niego choroba jest chorobą przewlekłą i nawet systematyczne zażywanie leków nie gwarantuje stałej

remisji objawów psychotycznych. B. N. (1) funkcjonuje prawidłowo w (...) w B., ma bowiem zapewnioną stałą kontrolę lekarza psychiatry oraz nadzór w zażywaniu leków. W przeszłości natomiast, gdy zamieszkał samodzielnie, zaniedbywał obowiązek zażywania leków, co doprowadzało do pogorszenia jego stanu zdrowia i rodziło problemy w jego społecznym funkcjonowaniu. Stąd rozpoczęcie przez wnioskodawcę życia poza domem pomocy społecznej możliwe byłoby tylko wtedy gdyby miał zapewnioną opiekę ze strony osoby drugiej.

Podstawą umieszczenia B. N. (1) w domu pomocy społecznej były przesłanki określone w art. 38 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, tzn. istnienie choroby psychicznej, brak potrzeby leczenia szpitalnego, niezdolność do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych i potrzeba korzystania z pomocy osoby drugiej. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że po stronie wnioskodawcy nie nastąpiła zmiana powyższych okoliczności. Nadal choruje on psychiatrycznie a jego obecny stan zdrowia nie wymaga leczenia szpitalnego. Istniejąca u niego choroba nie prognozuje pomyślnie co do zdolności wnioskodawcy do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, zwłaszcza jeśli chodzi o zażywanie leków i kontrole lekarskie. Z tych powodów bezwzględnie wymaga on opieki osoby drugiej, a także zapewnienia mu odpowiednich warunków mieszkaniowych. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, iż B. N. (1) po ewentualnym opuszczeniu domu pomocy społecznej nie miałby dokąd się udać. Wszyscy jego członkowie już nie żyją, nie ma on również żadnej innej bliskiej osoby, która zadeklarowałaby wolę zaopiekowania się wnioskodawcą. Podczas 4-letniego pobytu w (...) wnioskodawca jedynie dwukrotnie był odwiedzony przez znajomą, z którą utrzymuje kontakt telefoniczny. Osoba ta jednakże nie deklaruje chęci przejęcia opieki na wnioskodawcę.

Z tych względów należało orzec jak w pkt. postanowienia.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył wnioskodawca podnosząc, że poprawił się jego stan zdrowia, nie ma halucynacji, nie jest agresywny, do urzędów chodził w konkretnych sprawach. Wskazał, że złożył wniosek o przydział mieszkania i poza (...) leczyłby się w poradni. Podkreślił, że przeżywa remisję i nastąpiła stabilizacja choroby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy z całą stanowczością podkreślić, że podstawą umieszczenia B. N. (1) w domu pomocy społecznej były przesłanki określone w art. 38 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, tzn. istnienie choroby psychicznej, brak potrzeby leczenia szpitalnego, niezdolność do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych i potrzeba korzystania z pomocy osoby drugiej. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że po stronie wnioskodawcy nie nastąpiła zmiana powyższych okoliczności.

Nadal choruje on psychiatrycznie a jego obecny stan zdrowia nie wymaga leczenia szpitalnego. Istniejąca u niego choroba nie prognozuje pomyślnie co do zdolności wnioskodawcy do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, zwłaszcza jeśli chodzi o zażywanie leków i kontrole lekarskie. Z tych powodów bezwzględnie wymaga on opieki osoby drugiej, a także zapewnienia mu odpowiednich warunków mieszkaniowych. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, iż B. N. (1) po ewentualnym opuszczeniu domu pomocy społecznej nie miałby dokąd się udać.

Wszyscy jego członkowie już nie żyją, nie ma on również żadnej innej bliskiej osoby, która zadeklarowałaby wolę zaopiekowania się wnioskodawcą. Podczas 4-letniego pobytu w (...) wnioskodawca jedynie dwukrotnie był odwiedzony przez znajomą, z którą utrzymuje kontakt telefoniczny. Osoba ta jednakże nie deklaruje chęci przejęcia opieki na wnioskodawcę.

Z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że B. N. (1), mimo ustabilizowania stanu zdrowia psychicznego, nadal nie jest zdolny do samodzielnego życia i funkcjonowania. Nie rozumie on bowiem istoty swojej choroby i nie docierają do niego racjonalne argumenty co do jego sytuacji, nie potrafi on jej obiektywnie ocenić. Nie ma on przy tym możliwości korzystania z opieki innych osób, której na stałe potrzebuje.

W tej sytuacji odmienna ocena materiału dowodowego przez wnioskodawcę nie może podważać prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji.

Barbara Mokras Wojciech Vogt Katarzyna Michalak-Łabeńska